

Sygn. akt III AUz 4/13

POSTANOWIENIE

Dnia **13 lutego 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych

w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Barbara Gonera (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocylowska SSA Mirosław Szwagierczak

po rozpoznaniu w dniu **13 lutego 2013 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Z. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi**

w R.

o prawo do emerytury

na skutek zażalenia wnioskodawcy Z. C. na

postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 6 grudnia

2012 r. o sygn. akt III U 1055/12

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu odrzucił odwołanie **Z. C.** od decyzji ZUS

Oddział w R. z dnia 22 czerwca 2012 r. oddalającej jego

wniosek o prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w

warunkach szczególnych. W uzasadnieniu wskazał, iż Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 9 lutego 2011 r. o sygn. akt III U 897/10

orzekł już w sprawie żądania wnioskodawcy przyznania mu emerytury w obniżonym wieku z uwagi na pracę w szczególnych warunkach. Sąd

wskazał, że odwołujący domaga się w przedmiotowej sprawie zaliczenia

tego samego okresu pracy który stanowił sporny okres w sprawie o sygn.

akt III U 897/10, a nie przedłożył nowych dowodów w sprawie. Wyrok ten uprawomocnił się, a jego konsekwencją jest powaga rzeczy osądzonej w przedmiotowej sprawie i odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1

pkt 2 kpc.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w imieniu Z. C. jego pełnomocnik, który zarzucając naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 kpc wniósł o

jego uchylenie i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania

Sądowi Okręgowemu.

W uzasadnieniu zażalenia podkreślił, że wnioskodawca wraz z nowym wnioskiem o emeryturę powołał dowód z zeznań świadków którzy z nim pracowali w spornym okresie i którzy nie byli słuchani w sprawie o sygn.

akt III U 897/10. Podkreślił, iż Z. R. zeznający jako świadek w

w/w sprawie wyrokiem w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu z 14

czerwca 2012 r. uzyskał prawo do emerytury z tytułu pracy w

szczególnych warunkach. Powołując szeroko orzecznictwo Sądu

Najwyższego skarżący wskazał, że decyzja organu rentowego nie ma

przymiotu powagi rzeczy osądzonej i może on podważać swoje błędne

decyzje, zaś prawomocny wyrok Sądu nie odbiera ubezpieczonemu

prawa do ponownego złożenia wniosku w trybie art. 114 ustawy o

emeryturach i rentach z FUS. W ocenie skarżącego w sprawie winien

mieć zastosowanie art. 114 ust. 1a, bowiem wnioskodawca składając

ponownie wnioski o przyznanie prawa do emerytury powołał nowe

dowody.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy podlega oddaleniu albowiem jest

bezpodstawne.

Z treści art. 366 kpc wynika, iż prawomocny wyrok ma powagę

rzeczy osądzonej tylko co do tego, co stanowiło przedmiot

rozstrzygnięcia w związku z podstawą sporu, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Powaga rzeczy osądzonej występuje więc w zakresie podmiotowym, jak i przedmiotowym określonym danym wyrokiem, przy czym przedmiotową granicę powagi rzeczy osądzonej określa tożsamość roszczeń występujących w różnych sprawach.

Poza sporem w sprawie jest, że Z. C. w dniu 16 lipca

2010 roku złożył wniosek do ZUS o przyznanie mu prawa do emerytury.

Organ rentowy odmówił mu przyznania dochodzonego prawa wskazując,

że nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach

szczególnych. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 9 lutego

2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji. W toku postępowania spornym okresem był okres pracy odwołującego w (...)

(...)M. od 1 maja 1968 r. do 31 grudnia 1986 r.

Stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo uznał, że złożony w

dniu 19 czerwca 2012 r. przez Z. C. wniosek o emeryturę

nie zawiera nowych okoliczności, które mogłyby stanowić o

dopuszczalności ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy.

Twierdzenie skarżącego, jakoby powołanie w sprawie nowego dowodu w postaci zeznań świadków niesłuchanych przez Sąd Okręgowy w sprawie

o sygn. akt III U 897/10 uzasadniało wznowienie postępowania w

sprawie na podstawie art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z

FUS nie znajduje oparcia w przepisach prawa, bowiem przepis ten został uznany przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 28 lutego 2012 r.

o sygn. akt K 5/11 za sprzeczny z Konstytucją RP i przestał

obowiązywać z dniem 8 marca 2012 r., zaś jego treść pozwalała na

wznowienie postępowania tylko w wypadku ustalenia, iż uprzednio

przyznane prawo nie przysługiwało w dacie wydania decyzji. Wskazać

także należy, że wnioskodawca nie przedłożył w sprawie nowych

dowodów w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z

FUS, bowiem nie wskazał żadnych okoliczności które chciałby wykazać zawnioskowanymi dowodami z zeznań świadków. Samo powołanie

nowych środków dowodowych bez podania nowych okoliczności które mają one wykazać jest niewystarczające w świetle w/w przepisu.

Wskazać także należy, iż dowód z zeznań świadków J. L. i

F. L. został zgłoszony przezeń w toku postępowania

apelacyjnego – nie można go zatem uznać za nowy dowód w sprawie.

Sąd Apelacyjny zna i podziela pogląd wyrażony przez Sąd

Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lipca 2005 roku o sygn. akt I

UK 11/05 (MPPr 2006/2/108), iż w odniesieniu do stosunków

ubezpieczenia społecznego powaga rzeczy osądzonej ma ograniczone znaczenie, bowiem rozstrzygnięcia w tym zakresie ustalają treść

łączącego strony stosunku prawnego w chwili wydania wyroku. Nowe

zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą

prowadzić do przekształcenia treści praw i obowiązków stron stosunku

ubezpieczenia społecznego, bowiem mogą one prowadzić do spełnienia

lub upadku przesłanek warunkujących prawo do świadczeń. Powyższe rozważania zostały wyrażone przez Sąd Najwyższy w sprawie o rentę z

tytułu niezdolności do pracy, a więc o odmiennym charakterze, w której

zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego może prowadzić do powstania

lub upadku przesłanek warunkujących jego prawo do renty. Sąd

Najwyższy wskazał, że o powadze rzeczy osądzonej decyduje - poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia - także tożsamość podstawy sporu. W przedmiotowej sprawie, jak prawidłowo

wskazał Sąd Okręgowy zachodzi także tożsamość podstawy sporu z

uwagi na fakt, iż sporny jest charakter tego samego okresu pracy wnioskodawcy i nie przedstawił on żadnych nowych okoliczności

mających wpływ na jego uprawnienie do świadczenia, które nie były przedmiotem rozpoznania sądowego. Tym samym stwierdzić wypadnie,

że z uwagi na tożsamość roszczeń wnioskodawcy w obu tych sprawach,

jego żądanie przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w

szczególnych warunkach było już przedmiotem prawomocnego

rozstrzygnięcia Sądu.

Mając powyższe na uwadze wniesione zażalenie należało oddalić stosownie do art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.